

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ
ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΤΟΣ 13ο ♦ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 49 ♦ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 1996
ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΚΑΛΑΡΗ 52 ♦ 454 44 ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η έκδοση του βιβλίου για το χωριό μας ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, η εκτύπωση του βιβλίου βρίσκεται στην τελευταία φάση και τέλος Μαρτίου με αρχές Απριλίου θα ολοκληρωθεί.

Με το τέλος της πολύχρονης προσπάθειας αισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω δημόσια το Διοικητικό Συμβούλιο του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Δολού για την αξιόπαινη πρωτοβουλία του να αναλάβει — παρόλους τους πενιχρούς πόρους του — το βάρος της δαπάνης της έκδοσης του βιβλίου, το οποίο, λόγω του όγκου των σελίδων, κατανέμεται σε δύο μέρη. Να ευχαριστήσω επίσης τους απανταχού Δολιώτες για τη συναντίληψη και συμπαράσταση στα κάλεσμά του Συλλόγου. Ομολογούμε ότι η ανταπόκριση — και ακόμη είμαστε στην αρχή — υπήρξε συγκινητική, γεγονός που δικαιώνει τις προσδοκίες μας. Ήδη συγκεντρώθηκε ένα αρκετά σεβαστό ποσό, το οποίο είμαστε βέβαιοι ότι θα αυξηθεί.

Στην κυριολεξία ο «Ηπειρωτισμός», η «εκ βαθέων» κραυγή του Ηπειρώτη για τον γενέθλιο τόπο του, που συνήγειρε στο παρελθόν τους Πανηπειρώτες,

συνεγείρει και σήμερα, αποδεικνύοντας περίτρανα πόσο μένει δεμένος πεισματικά στη φύτρα του, ανανεώνοντας με νέα βιώματα την ελληνική παράδοση και την εθνική του ταυτότητα.

Ειδικότερα οι Δολιώτες, οι οποίοι, σε χρόνους δύσκολους και χαλεπούς για το χωριό, απέδειξαν με τις πάμπολλες προσφορές τους την αγάπη τους για τη γενέτειρά τους ενισχύοντας με πολλούς τρόπους τους συγχωριανούς τους. Είμαστε βέβαιοι ότι και σ' αυτή την περίπτωση θα πράξουν το καθήκον τους απέναντι σ' εκείνες τις μορφές που έφυγαν και απέναντι στις βαθιές προγονικές τους ρίζες.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο ότι το βιβλίο δεν γράφτηκε για να πάρει δάφνες φιλολογικές ή καλές κριτικές από ειδήμονες. Απλά γίνεται προσπάθεια ανασύνθεσης, με τα κείμενα και τις φωτογραφίες και όσο ήταν δυνατό, της ζωής του χωριού από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας μέχρι σήμερα και δίνονται ερεθίσματα σε νέους ερευνητές και μελετητές να εγκύψουν με αγάπη

► Συνέχεια στην 3η σελίδα

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΣ ΧΑΡΑΞΟΥΜΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΠΟΤΣΗ

Πορείες παντού. Σ' όλο τον κόσμο πορείες διαμαρτυρίας και πολλών αιτημάτων. Πορείες συμπαράστασης και λύπης, πορείες αγανάκτησης, πορείες «αγάπης», πορείες «ειρήνης», πορείες από μικρούς και μεγάλους σ' όλη τη γη. Ξεσηκωθήκαμε όλοι μας και περπατάμε. Καλό είναι αλήθεια να μάχεσαι και να αγωνίζεσαι για κάτι το καλύτερο, το υψηλό και το ωραίο! Όμως, μέσα σε τούτη την παγκόσμια πορεία της αγωνίας, μέσα σε τούτο τον παγκόσμιο δρόμο της ανησυχίας και του ξεσηκωμού, κάτω από την πύρινη σκιά των εξοπλισμών και του ολέθρου, διερωτάται κανείς: Τάχα που ξεκινήσαμε να πάμε; Που θα μας βγάλουν αυτές όλες οι πορείες; Γνωρίζουμε το δρόμο που πήραμε; Έχουμε μπροστά μας τον καθοδηγητικό χάρτη ή μήπως χάσαμε τους δρόμους μας και μεγαλώσαμε μέσα στα διάφορα κοινωνικά συστήματα και τις πάρα πολλές ψεύτικες κοσμοθεωρίες; Οι απειλές, η βία, οι αι-

► Συνέχεια στη 10η σελίδα

ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Το Πάσχα! Η πιο μεγάλη γιορτή της Χριστιανοσύνης. Η γιορτή της άνοιξης, που εμπνέει και γεμίζει την καρδιά του ανθρώπου και ιδιαίτερα του χριστιανού, από τα αισθήματα της χαράς, της αισιοδοξίας και προπάντων της αγάπης. Είναι η γιορτή, που ενώνει τις καρδιές των ανθρώπων και εκδηλώνουν την αγάπη με ευχές, αγκαλιές και φιλιά.

Θυμούνται, στην παιδική μου ηλικία, στο χωριό, μετά την τελετή στην Εκκλησία της Ακολουθίας της Δεύτερης Ανάστασης, (που στα ιερά βιβλία αναφέρεται και ως τελετή της αγάπης), ο παπα-Ηλίας, ο Ζήκας, στεκόταν στην ωραία Πύλη με το Ιερό Ευαγγέλιο και δίπλα του ο Μπαζάκας (Ηρακλής Κράνιος), ο Νεωκόρος, κρατώντας την Εικόνα της Αναστάσεως, περνούσαν όλοι οι χωριανοί, φιλούσαν το Ευαγγέλιο, το χέρι του παπα-Ηλία, την Ανάσταση και ο πρώτος στεκόταν δίπλα από τον Ιερέα. Ο δεύτερος, άνδρας ή γυναίκα, αφού έκανε τις ίδιες κινήσεις με τον πρώτο, χαιρετούσε τον πρώτο προσκυνητή για τα χρόνια πολλά, φιλιόντουσαν και στεκό-

ταν δίπλα του, δεύτερος στη σειρά. Και στη συνέχεια, όλο το εκκλησίασμα, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες στη σειρά, επανελάμβαναν με χαρά την ωραία αυτή σκηνή, εκδηλώνοντας την ειλικρινή αγάπη ο ένας στον άλλο και ζητώντας συγγνώμη αν κάποιος είχε κάποιον λόγο να ζητήσει από τον συγχωριανό. Θυμούνται και μια σκηνή από δυο Βασιλικές, που είχαν κάποια μικρή παρεξήγηση. Πέρασε η μια Βασιλική και ήρθε η σειρά της άλλης: «Συγχώρα με και ο Θεός να σε συγχωρεί Βασιλική». Και απαντάει η άλλη Βασιλική: «Συγχωρεμένη νάσαι, στοργική».

Λας ευχόμαστε
Χρόνια Πολλά
και
Καλό Πάσχα

Απονήρευτος όμως και αγνός χαρακτήρισμός. Εκείνη τη στιγμή, μπροστά στην Εικόνα της Αναστάσεως, δεν υπήρχαν μίσση και κακίες, γιατί και ο πιο ολιγογράμματος, ένιωθε μέσα του το νόημα της Αναστάσεως του Κυρίου, που επάνω στο Σταυρό του, είχε ζητήσει από τον Ουράνιο Πατέρα, τον Θεό να συγχωρήσει τους σταυρωτές του με τα υπέροχα λόγια Του «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι εποίησαν», «Πάτερ μου, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν γνωρίζουν τι έκαναν». Πόσο σοφή ήταν η γνώμη των Πατέρων της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, που εχαράκτηρισαν το Πάσχα, ως «η Βασιλιά των Εορτών και η Πανήγυρις των Πανηγύρεων».

Θα ήταν, ίσως, μοναδική ευκαιρία να εξετασθεί, κατά τη γνώμη μου, το ιστορικό της Μεγάλης αυτής Γιορτής της Χριστιανοσύνης, με το από που προήλθε και πως καθιερώθηκε κατά τα πρώτα χριστιανικά χρόνια αυτή η «Βασιλιά των Εορτών», για να μαθαίνουν και οι νεώτεροι, όσοι τυχόν, δεν έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτό. Από εκκλησιαστικά, λοιπόν, κείμενα και από άλλα όμοια άρθρα, προκύπτει ότι η αρχική καταγωγή του Πάσχα, βρίσκεται στα βάθη των χρόνων της προχριστιανικής ζωής. Το εβραϊκό Πάσχα προήλθε από την αρχαιότερη αιγυπτιακή εορτή «Πισά», με την οποία οι Αιγύπτιοι γιόρταζαν κατά την εαρινή ισημεριανή το τέλος του χειμώνα και την είσοδο στην άνοιξη. Η λέξη

► Συνέχεια στη 2η σελίδα

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

του ΔΗΜ. ΠΟΤΣΗ

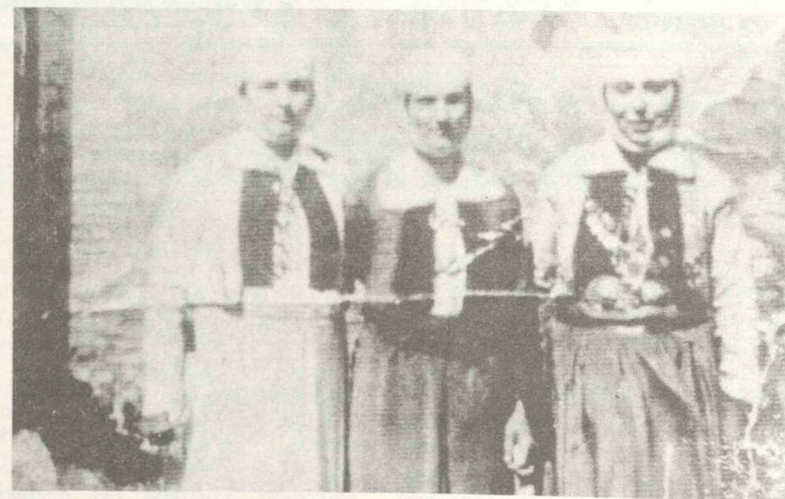
Το Γλωσσάριό μου, για μια ακόμη φορά κάνει έκκληση σ' όλους τους χωριανούς, φίλους και σε όσους διαβάζουν τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» να μας στείλουν όσες λέξεις-φράσεις γνωρίζουν, να πλουτίσουμε το Γλωσσάριό για να το διαβάζουν οι γεροντότεροι και να θυμούνται τα περασμένα χρόνια και οι νέοι μας να μαθαίνουν. Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων:

- **μαξούλι:** σοδεΐα, συγκομιδή μεγάλη.
- **μαχμουλή:** αγουροξυπνημένος.
- **μείνταν:** ομαλό ανοιχτό μέρος, πλατεία.
- **μελανούρι:** όμορφο μελαχρινό κορίτσι και ψάρι.
- **μελέμι:** ο βορειοανατολικός άνεμος, που φυσά το καλοκαίρι και έρχεται απ' τη θάλασσα.
- **μερεμέτι:** επισκευή, επίπληξη, ξυλοδαρμός.
- **μεσάλι:** το τραπεζομάντηλο.
- **μουρλό:** ο τρελός, ο ανάποδος.
- **μουσίτσα:** μικρό έντομο που

αναπτύσσεται στα βαρέλια του μούστου, σε σάπια κρέατα ή λαχανικά, η λεγόμενη σκνίπα και γενικά επί ανθρώπων πονηρών.

- **μουστερές:** ο πελάτης, ο αγοραστής.
- **ξίκικο:** ελλιποβαρή, λιειρό.
- **ξωμάχος:** δουλευτής στα χωράφια, ο αγρότης.
- **οκνός:** ο τεμπέλης, ο νωθρός.
- **τζερεμές:** άδικη ζημιά.
- **φλετουράω:** πετάω, φτερουγίζω.
- **ρεγάλο:** δώρο, φιλοδώρημα.
- **ρεκάζω:** βγάζω δυνατή φωνή, σκούζω.
- **ρεμάλι:** άνθρωπος ανάξιος, τιποτένιος.
- **ρεμπεσκές:** ανιτρόκοπος και αχαϊρέντος άνθρωπος.
- **ρεντίκολο:** ο γελοίος, (έγινε ρεντίκολο) γελοιοποιήθηκε.
- **Και τελειώω με τη λέξη ταμά:** ακριβώς το ίδιο πράγμα, ή στην κατάλληλη στιγμή. Γειά σας.

Μερικά χρόνια πριν...

Πάσχα 1947. Άγιος Γεώργιος. Λευκοθέα Ζωΐδη, Ευτυχία Παπακώστα, Ευθυμία Μελάμη.

Οικογένεια Στράτου το 1955. Από αριστερά: Παρασκευή Στράτου, Φώτιος Στράτος, Αναστάσιος - Αντώνης Στράτος και η Ευανθία (Θίγια) Χαΐλη. 1955 εις Κωνσταντινούπολη.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

■ Συνέχεια από την 1η σελίδα

«Πισάχ» σημαίνει το πέρασμα του ήλιου από τον Ισημερινό. Αλλά και οι αρχαίοι Έλληνες, όπως και άλλοι αρχαίοι λαοί, τελούσαν κατά την εποχή της ανοίξεως διαφόρους εορτάς. Έτσι, μπορεί να πει κανείς, η γιορτή του Πάσχα αναφέρεται στη χαρά του ανθρώπου, που πανηγυρίζει τον ερχομό της ωραίας πολυτραγουδιμένης εποχής της ανοίξεως, της ανθήσεως και βλαστήσεως, που θα δώσουν τους καρπούς των κόπων των ανθρώπων. Και το χριστιανικό Πάσχα, είναι ο πανηγυρισμός του τέλους ενός άλλου χειμώνα, είναι η έξοδος από το σκοτάδι της ειδωλολατρίας και της απαλλαγής του ανθρώπου από την καταπίεση της αμαρτίας, αλλά και της ανοίξεως, του ερχομού μιας νέας και σωτηριώδους θρησκείας, θρησκείας αγάπης και χαράς, θρησκείας γεμάτης από ανθρωπιστικά ιδεώδη, δια την επικράτηση των οποίων εμμετρήθηκε και πέθανε επάνω στο Σταυρό ο Υιός του Θεού.

Την αγνυπτική εορτή «Πισάχ», οι Εβραίοι την παρέλαβαν κατά την έξοδό των από την Αίγυπτον, διηγήθησαν την ημερομηνία του εορτασμού, και την προσήρμοσαν στις παραδόσεις και τα ήθη των και την συνέδεσαν με την θρησκείαν των. Το «Πισάχ» έγινε «Πεσάχ», που εβραϊκά σημαίνει το πέρασμα από την αχμαλωσία στην πατρίδα τους δια της Ερυθράς Θαλάσσης και από την δουλεία στην ελευθερία. Το εβραϊκό Πάσχα εορτάζονταν επί εφτά μέρες, τον μήνα «Αβίβ» (μετωνομασθέντα Νισάν), που αντιστοιχεί στο δικό μας Απρίλιο, περίπου. Από το βιβλίο «Εξόδος» της Παλαιάς Διαθήκης, γνωρίζουμε, ότι ο Θεός είχε πει στους Μωυσή και Ααρών, όταν ακόμη βρίσκονταν στην Αίγυπτο, ότι τον μήνα αυτόν θα έστελνε στους Αιγυπτίους τη δέκατη πληγή, της θανατώσεως των πρωτότοκων. Και συνέστησε, οι Ισραηλίτες, να σφάζουν όλοι ένα αρνί και με το αίμα του να βάφουν το επάνω δοκάρι της εξώπορτας των σπιτιών τους, δια να τους αναγνωρίσει ο άγγελος. Και ακόμη, αυτό το αρνί που θα έσφαζαν, θα το έτρωγαν ψητό, χωρίς να σπάσουν κανένα κόκαλο του με άζυμο ψωμί και πικρά χόρτα. Και καθ' όν χρόνον θα έτρωγαν, να είναι έτοιμοι για αναχώρηση. Κατ' αυτόν τον τρόπο, μετά τη δέκατη πληγή προς τους Αιγυπτίους, ανεχώρησαν από την Αίγυπτο και έφθασαν στην Παλαιστίνη. Και από τότε την επομένη της πανσελήνου, 14ην του μηνός Νισάν, και τις επόμενες επτά μέρες, έτρωγαν το ψητό αρνί, με τον άζυμο άρτο και τα πικρά χόρτα. Το άζυμο ψωμί συμβόλιζε την εοπευσμένη αναχώρησή των από την Αίγυπτο. Είναι κάτι σαν τις σουλούρες, που έφτιαχναν εκείνα τα χρόνια στο χωριό μας, χωρίς προζύμι, και τις κεντούσαν από πάνω με το πηρούνι, όταν δεν προλάβαιναν οι νοικοκυρές να ζυμώσουν κανονικά ψωμί (ιδίως στο θέρο, στο αλώνισμα, στον τρύγο). Τα δε πικρά χόρτα ήταν για τους Ισραηλίτες συμβολικά της πικρίας, που είχαν δοκιμάσει κατά τα μαρτυρικά χρόνια παραμονής στη χώρα του Νείλου, όπου ο Φαραώ και οι Αιγύπτιοι τους είχαν κάνει τη ζωή τους ανυπόφορη.

Κατ' αυτόν τον τρόπο και οι πρώτοι Χριστιανοί, οι οποίοι προηγουμένως κατ' το πλείστον, προέρχονταν από Εβραίους, κατά τους πρώτους χρόνους του Χριστιανισμού εορτάζαν την 14ην του Νισάν (δηλαδή του Απριλίου) το Πάσχα, σύμφωνα με το πατροπαράδοτο έθιμο, στο οποίο, όμως, τώρα έδωσαν χριστιανικό χαρακτήρα. Γι' αυτό και την Ανάσταση του Χριστού την ημέραν Κυριακήν, που κα-

θιερώθηκε από τότε, σαν ημέρα χαράς που έφερε η Ανάσταση του Χριστού και σαν ημέρα λυτρώσεως από το θάνατο, αφού ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου Χάρισε στον άνθρωπο την αιωνίτητα. Τουναντίον η Παρασκευή εοσιόχρητα πένθος, σαν επέτειος των Παθών του Χριστού.

Ο χρόνος του εορτασμού του Πάσχα ήταν στην αρχή διαφορετικός, στις διάφορες χριστιανικές Εκκλησίες. Αυτή η διαφορά, απασχόλησε και την Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας, το έτος 325 μ.Χ. Τότε, είχε στείλει στη Σύνοδο αυτή ο αυτοκράτορας Μέγας Κωνσταντίνος επιστολή, στην οποία έγραφε: «...έδοξε μου κοινή γνώμη καλώς έχειν, επί μιας ημέρας τους απανταχού το Πάσχα επιτελούν. «Έχω την γνώμη, ότι καλό θα ήταν, όλα, σε όλα τα μέρη να τελούν το Πάσχα την ίδια μέρα σε όλες τις χριστιανικές Εκκλησίες. Και από τότε καθιερώθηκε και ισχύει μέχρι σήμερα να εορτάζεται το Πάσχα την πρώτη Κυριακή μετά την Πανσελήνη της εαρινής ισημερίας, σύμφωνα με τις παραδόσεις και υποδείξεις της Αγίας Γραφής.

Και έρχεται στο μυαλό μου η λειτουργία κατά την Ανάσταση, που άρχισε λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Σαν τελειώσει, όλοι επέστρεφαν με τις άποφες λαμπάδες αναμμένες στα σπίτια για να φάνε το πρόβατο μετά τη σαρκαστική φρενίτι με ζαρές, μαγειρεύσει ή σούπα και να τσουγκρίζουν «για το καλό» όλα τα μέλη της κάθε οικογένειας το κόκκινο αυγό. Το τσουγκρίζουν το πασχάλινο αυγό, είναι ένα παλαιό έθιμο. Νομίζω, ότι είναι ευκαίρια να λεχθούν λίγες σκέψεις γι' αυτό το έθιμο. Στα χρόνια που ήμουν μαθητής στο Γυμνάσιο, είχα διαβάσει σ' ένα παλιό τεύχος Πεντηκοστήριου, που υπήρχε στο ντουλάπι κάτω από τον άμφιον στην Εκκλησία του χωριού μας. Δεν φανταζόμην να σωζεται σήμερα.

Στο πίσω λευκό φύλλο του βιβλίου αυτού, ίσως κάποιος Εφημέριος, ίσως κάποιος από τους παλιούς Δοκίμους, που έγραφε αυτές τις άγιες ημέρες, είχε γράψει με πολύ ωραία γράμματα, μια ιστορία για το έθιμο βαψίματος των κόκκινων αυγών. Απ' ότι θυμούνται, σημειώνουν τα εξής: Η Μαρία η Μαγδαληνή, που είχε πάει στο εξοχικό της είχε μαζέψει από τις φουλιές αρκετά αυγά, τα έβαλε στην ποδιά της και γύριζε στο σπίτι της. Εκείνη τη στιγμή έμαθε για την Ανάσταση του Χριστού. Χαρούμενη τρέχει να αναγγείλει την είδηση αυτή και στους άλλους Μαθητές. Συναντάει πρώτο τον Απόστολο Πέτρο. Του λέγει, πως έμαθε την Ανάσταση του Κυρίου. Εκείνος απαντάει, ότι θα στείλει μόνο αν έβλεπε να γεννούν οι αδέλφες κόκκινα αυγά. Τότε η Μαρία ανοίγει την ποδιά της και βλέπει, ότι τα αυγά που είχε, είχαν γίνει όλα κατακόκκινα.

Άλλη μια σχετική παράδοση, που προέρχεται από τη Μικρά Ασία, λέγει, ότι όταν αναστήθη ο Ιησούς Χριστός, μια μεσημεριανή γυναίκα, που το είχε μάθει, αναποσία στην ποδιά της μια Εβραία, που στέκεται στην ποδιά της αυγά και τις είχε στο νύχι της Εβραία απαντά, ότι θα το πίστευε, αν τα αυγά που είχε στην ποδιά της γίνονταν κόκκινα. Ανοίγει την ποδιά και βλέπει, πως όλα τα αυγά είχαν γίνει κόκκινα. Και έτσι το κόκκινο αυγό, με τις διάφορες παραδόσεις, πλαισιωμένες από τους χριστιανικούς λαούς, έγινε σύμβολο της Ανάστασης του Κυρίου μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Άγιος Δημήτριος
Αγία

ΔΥΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Στο υπέρθυρο της κυρίας εισόδου της εκκλησίας του Αγ. Νικολάου στο Δολό, υπάρχει μια τετράγωνη εσοχή που πιθανόν να φιλοξενούσε εικόνα ή ήταν γραμμένη κάποια επιγραφή. Σήμερα καλύπτεται από ξύλινο εικονοστάσι. Δεξιά και αριστερά στην κορυφή της υπάρχουν δύο ανάγλυφες πλάκες με τις παρακάτω επιγραφές (No 1 και 2).

1
ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ
ΛΟΗ ΠΑΠΑ
ΓΙΩΡΓΗ-ΚΟΛΑΚΑ
ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΚΑΝΗ
ΚΩΣΤΗ ΠΑΥΛΙΝΙ (παγούνι;)

2
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΙΩΡΓΗ (Γ) ΑΡΧΟΝ
ΝΟΕΤΑ ΚΟΝΤΟΤΑΝ
ΔΗΜΟ ΜΑΡΤΑΡΗΤΗ
(ΕΤΗ) - 1812
ΜΗΝ ΟΚΤΟΒΡΗΝ

Είναι κτητορικές επιγραφές από τις οποίες προκύπτει ότι ο ναός κτίστηκε το 1812. Στην πρόσφυση στο ΝΑ, παράθυρο αναγράφεται ευκρινώς η χρονολογία «Μάιος 1870». Αυτό πιστοποιεί ότι τότε έγινε ριζική ανακαίνιση με τροποποίηση της στέγης, το άνοιγμα 6 παραθύρων να καλύτερο φωτισμό και κτίστηκε ο ιδιόρρυθμος νάρθηκας με τις καμάρες.

Το καμπαναριό που ανακαινίστηκε πρόσφατα είναι μεταγενέστερη προσθήκη στη θέση ενός από τα παράθυρα. Δεν υπάρχουν δυστυχώς στοιχεία ούτε πρακτικά στην Κοινότητα που να μας διαφωτίσουν τόσο για τις υπάρχουσες επιγραφές και τα πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτές όσο και άλλες σχετικές λεπτομέρειες. Το αξιοπρόσεκτο που δεν απαντάται στην περιοχή είναι η κατασκευή το 1910 «Κοιμητηρίου» (οστεοφυλακείου) στο ανατολικό τμήμα καλλιεμένο στο νάρθηκα στο Ι' βήμα.

Μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση είναι οι ανάγλυφες δυσανάγνωστες επιγραφές που αποκαλύφθηκαν στο πλαίσιο της πόρτας της εκκλησίας όπως παρουσιάζονται παρακάτω.

3
ΛΑΓΥΗ-Ο
4
ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΤΑΡΗΤΗ
5
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΟΝΑΧΗ

Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

■ Συνέχεια από την 1η σελίδα

Εκδοτική πολιτισμός, έτσι όπως αναδύεται από το παρελθόν, δίνουν το μέτρο της εργασίας, η οποία, οφείλουμε να πούμε, απλώνεται και στην ευρύτερη περιοχή του Πρωτόν, στα γειτονοχώρια και τις πλησιέστερες κατεχόμενες περιοχές, γιατί η ζωή παρουσιάζει γενοίς συνεκτικούς δεσμούς και ομοιότητες τέτοιες που δεν είναι δυνατό να απομονωθούν.

Με την βεβαιότητα ότι όλοι οι Δολιώτες και οι Πρωτονήσιοι θα συντρέξουν και θα ενισχύσουν μια προσπάθεια, η οποία άλλο λόγο δεν έχει παρά την προβολή και την αξιοσύνη των ανθρώπων του τόπου μας, εκφράζουμε τις άπειρες ευχαριστίες μας ευχόμενοι σε όλους υγεία και προκοπή.

Αναμένουμε...
Σε άλλες στήλες της εφημερίδας δημοσιεύεται πίνακας προσφορών και ο αριθμός των βιβλίων που επιθυμούν να προμηθευτούν, ο οποίος πιστεύουμε ότι θα πικνωθεί.

ΝΙΚΟΣ ΥΦΑΝΤΗΣ

Αντάμωμα Πρωτονήσιων γυναικών

Ήταν ένα αντάμωμα Πρωτονήσιο. Των Πρωτονήσιων γυναικών, που ετοίμασε η Ένωση Πρωτονήσιων, για να τιμήσει τις γυναίκες και την προσφορά τους.

Στη μεγάλη αίθουσα του «Ξενοία» οι γυναίκες από το Πρωτόν — από όλα τα χωριά — βρέθηκαν όλες αντάμα, κουβέντιασαν, γνωρίστηκαν καλύτερα.

Θυμήθηκαν όμως και τα παλιά και ξανάβλεψαν τα παιδικά τους χρόνια με τις φίλες τους στο χωριό, τις δύσκολες με τις όμορφες στιγμές.

Δεν ξέχασαν όμως και τις παρδόσεις τους στις πίτες, όπως ξέρει να τις φτιάχνει η Πρωτονήσια.

Έτσι όλες οι καλεσμένες γεύτηκαν τις πίτες που έφτιαξαν αρκετές γυναίκες από διάφορα χωριά με πολύ μεράκι.

Ούτε όμως και το Πρωτονήσιο τραγούδι και την μοναδικότητά του.

Συντροφικές γυναικών ερμηνεύσαν τα πρωτονήσια τραγούδια μας και αρκετές ήταν εκείνες που έσυραν το χορό.

Σ' αυτό το αντάμωμα παρούσες και Δολιώτισσες γυναίκες.

Ήταν πραγματικά μια πάρα πολύ σημαντική εκδήλωση της Ένωσης Πρωτονήσιων και αξίζουν συγχαρητήρια στην κ. Αγγελική Ρούκα.

Δόθηκε η ευκαιρία στις γυναίκες του Πρωτονήσιου να γνωριστούν μεταξύ τους αλλά και να δώσουν την υπόσχεση της προσφοράς τους για το καλό του Πρωτονήσιου.

Άλλωστε είναι γνωστή η προσφορά των γυναικών στο Πρωτόν, στην οικογένειά της στην κοινωνία και στην παράδοσή μας.

ΤΣΑΪ ΣΤΟ «ΞΕΝΙΑ» ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Αγαπητές μου,

Η Ένωση των Πρωτονήσιων στα Γιάννενα σας καλωσορίζει όλες εσάς τις Πρωτονήσιες και τις φίλες μας, και εύχεται να περάσουμε μαζί ένα ευχάριστο απόγευμα κοντά η μία στην άλλη.

Σήμερα ανφερόμαστε στη γυναίκα — πρόσφατη ακόμη η προχθεσινή ημέρα 8 Μάρτη — που είναι αφιερωμένη παγκόσμια στην προσφορά της.

Και εμείς με την ευκαιρία τιμούμε την Πρωτονήσια γυναίκα. Κάθε μια μας έχει στη σκέψη της, και περισσότερο στην καρδιά της αυτό το Πρωτόν που της έδωσε η μάνα της και η γιαγιά της, που κι αυτές το πήραν από τις παλιότερες, εκείνες τις λεβέντισσες γυναίκες που κράτησαν ψηλά την οικογένεια στις δύσκολες στιγμές της ζωής του καιρού τους.

Με φευγάτους τους άνδρες στα ξένα, έδωσαν στα παιδιά τους την ηθική και τις αξίες που εκείνες πίστευαν.

Και μεγάλωσαν άνδρες που διακρίθηκαν στις κοινωνίες που ζούσαν — στην Πόλη, στη Βλαχία, στην Αίγυπτο — και έδωσαν στον Ελληνισμό και την ορθοδοξία ένα Βασίλειο... έναν Αθηναγόρα.

Τιμή τους πρέπει και χρέος μας να το θυμολογούμε. Εκείνη την Πρωτονήσια μας θυμίζει η λιτή δωρική στολή που εντυπωσιάζει με το περίτεχνο δεμένο κάλυμμα του κεφαλαίου, την ομπόλια, Ομηρική εικόνα με το αρχαίο «Κρήδεμνο».

Στη σειρά πολλές μαζί στο χορό, πιασμένες χέρι χέρι — όπως μας δείχνουν οι παλιές φωτογραφίες — αποτελούσαν ένα γραφικό θέαμα με χαρακτηριστικό την κορμοστασιά και την όλο εθιμότητα και χάρη κίνηση.

Στη σκέψη μας έχουμε το Πρωτόν, όλες εμείς που ζήσαμε στιγμές όμορφες κοντά του και τις αναπολούμε συχνά, θέλουμε να μιλάμε για τον τόπο μας να φροντίζουμε για το καλό του, και πάνω απ' όλα να κρατήσουμε την παράδοση που μας κληροδότησε.

Αυτό το Πρωτόν δε θέλουμε να ξεχαστεί, γι' αυτό στόχος μας είναι να κρατήσουμε ό,τι μπορούμε, να θυμίζουμε στα παιδιά μας με τη μουσική, τη λαογραφία, την τέχνη την παλιά, αυτό που κάποτε ήταν και να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να σταματήσουμε τη φθορά και να φανεί γεραιότερο.

Συναντήσεις να γίνονται σαν κι αυτή με προσπάθειες να κρατήσουμε τα έθιμά μας. Και όσα μεγάλωσαν γενιές και γενιές, ας κάνουμε να μη χαθούν να τ' αφήσουμε και στους άλλους που θαρρούν, γιατί αυτά είναι οι ρίζες μας και δε θέλουμε να ξεκοπουμε απ' αυτές.

Να βλέπουμε και για το δέσιμο μεταξύ μας στην κοινωνία που ζούμε. Σ' αυτό το σημείο θα σας κάνω γνωστό, ότι το καινούργιο Συμβούλιο της Ένωσης προγραμματίζει ακόμη για αργότερα — με καλύτερο καιρό — μια συγκέντρωση μεσημεριανή με μορφή πανηγυριού για το ανάμωμα και πάλι όλων μας, κάτι που δεν έγινε στο καθιερωμένο από παλιά κόψιμο της πίτας, γιατί παρουσιάστηκαν δυσκολίες με τον περιορισμένο χρόνο από την ανάληψη των καθηκόντων του.

Και πάλι στη συγκέντρωσή μας, Όσα θα δοκιμάσετε είναι προσφορά από Πρωτονήσια χέρια, κοπέλες και νυφάδες τάφτιαξαν και συνέβαλαν με κάθε τρόπο στην επιτυχία της συγκέντρωσης. Όλες αυτές τις ευχαριστούμε όπως και εσάς που ανταποκριθήκατε στο κάλεσμά μας.

Ευχόμαστε καλή διασκέδαση.

Διάνη Βαδής-Παπαδοπούλου

Φοινικιά Νέας Υόρκης
Μαρτίου 4, 1996

Γι' αυτούς που φεύγουν

Χθες εκηδέψαμε την Αγλαΐα Μπέτζου στην τελευταία της κατοικία.

Η κηδεία της ήταν μεγάλος πρεπής με τους ιερείς μας και συνοδεύονταν από τους χωριανούς μας, πατριώτες και φίλους της οικογενείας.

Εκείνο που με συγκίνησε πολύ, ήταν το ότι τα παιδιά της, τα εγγόνια της και τα δισέγγονά της ήταν όλα εκεί και την συνόδεψαν στην τελευταία της κατοικία.

Παρ' όλο που η λύπη μου ήταν μεγάλη, αισθανόμουν μια αγαλλίαση βλέποντας όλη της την οικογένεια εκεί μαζί της, γιατί πιστεύω πως κι εκείνης η ψυχή που έφερνε εκεί γύρω, θα αισθανόταν γαληνιμένη κι ήρεμη, γιατί άφησε πίσω της μια ολόκληρη και τέλεια οικογένεια.

Η σκέψη μου έτρεξε στο παρελθόν (γιατί η θειάκω Αγλαΐα είχε ξεχωριστή θέση στη ζωή μου) και με έφερε πίσω στα παιδικά μας χρόνια που μαζί με τον Ηλία παίζαμε μαζί κι ήμουν πάντα στο σπίτι της θειας τότε Αγλαΐας. Εκείνη κάθε μέρα να μας προσέχει, να μας μαλώνει και συμβουλεύει και να μας φροντίζει.

Αργότερα χρόνια της κατοχής και της πείνας που δεν είχαμε τίποτε, η θεια Αγλαΐα, κράτησε την οικογένειά της και τα παιδιά της μαζί και την έφερε στο τέλος του πολέμου ολόκληρη και σωστή.

Αργότερα το 1947 και για λίγα χρόνια βρήκα πάλι τον εαυτό μου στο σπίτι της θεια Αγλαΐας, στην Αθήνα! Εκεί που κάθε μέρα σχεδόν ήμουν στο σπίτι της με τον Ηλία, η θεια Αγλαΐα έπαιζε τον ρόλο της μάνας μου.

Όταν μεταναστεύσαμε εδώ στην Αμερική, το σπίτι της θεια Αγλαΐας έγινε πάλι και σπίτι μου.

Εδώ κράτησε τα παιδιά της μαζί κι αγαπημένα έως ότου τα πάντρεψε. Όλα της τα παιδιά αποκαταστάθηκαν πολύ καλά κι όλα τους ήθελαν και μπορούσαν να την έχουν μαζί τους.

Εκείνη όμως που είχε ζήσει όλα της τα χρόνια ανεξάρτητη

και νοικοκυρά στο σπίτι της, έμεινε μόνη της και κράτησε το νοικοκυριό της έως ότου δεν μπορούσε πλέον να φροντίσει τον εαυτό της.

Θυμάμαι όταν έγινε γιαγιά στην Άννα (κόρη της Μαρίκας) την πρώτη της εγγονή, που η χαρά της ήταν απεριγράπτη όταν εκείνη την φώναζε «Γιαγιά Γαλιά!!» κι όλοι μας για αρκετά χρόνια την φωνάζαμε Γιαγιά Γαλιά.

Αργότερα έγινε για μας θειάκω Αγλαΐα. Στο σπίτι της θειάκω Αγλαΐας φιλοξενηθήκαμε πάρα πολλές φορές κι ευχαριστηθήκαμε τα νόστιμα φαγητά της.

Ένα καλοκαίρι που ήταν στο χωριό κι έτυχε να είμαι κι εγώ, με κάλεσε να πάω στο σπίτι της για καφέ. Πήγα το άλλο πρωί.

Αφού έφτιαξε καφέ στον τζεσβέ, παρουσίασε στο τρπέζι ένα πιάτο τηγανίτες.

Η χαρά μου, η ευχαρίστησής μου και η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη. Εκεί τότε, ήρθε η επιθυμία μου να της πω ότι αισθανόμουν. Ξέρεις της λέω!!

Με τον Ηλία είμαστε μαζί, φίλοι, όλη μας τη ζωή. Εσένα όμως, σε σέβομαι, σε εκτιμώ και αγαπώ σαν μάνα μου.

— Το ξέρω μωρέ, Φώρη μάτια μου λέει! Ούτε κι εγώ σε ξεχώρισα από τα παιδιά μου.

Γράφοντας εδώ, η σκέψη μου με έφερε πίσω σ' ένα περιστατικό, όταν σε μια επίσκεψή μου στο χωριό ήθελα να κάνω ένα μνημόσυνο και ένα τραπέζι για όλους μας τους χωριανούς.

Φυσικά στενοχωριόμουν για την προετοιμασία του και κουβεντιάζοντας με τον φίλο μου τον Γιώργο Ντόντη, σε μια στιγμή μου λέει:

— Έλα μωρέ Χριστόφορε! Τι έχετε εσείς οι ξενιτεμένοι με τους πεθαμένους; Αφήστε τους εκεί που είναι!!

Δεν ήξερα τι να του απαντήσω, γιατί και του είπα. Αι!! Ας το κάνουμε μια και το αρχίσουμε!!

Η ερώτηση του Γιώργη με βασάνισε για πολλά χρόνια... Μια μέρα όμως εκεί που διηγόμουν περιστατικά της ζωής

μου στην κόρη μας την Πέγκυ, στο μυαλό μου ξεπετάχτηκε ένα περιστατικό που με έκανε να παγώσω.

Θυμήθηκα κάποτε προς το τέλος της κατοχής που ο πατέρας μου ήταν Πρόεδρος, με έστειλε μαζί με τον δάσκαλο (τον κ. Σπύρο Παγούνη) στο Δελβινάκι να πάρουμε σιτάρι για το χωριό μας, που το είχε στείλει κάποιος διεθνής οργανισμός.

Σε μια αποθήκη στο Δελβινάκι, ένας συγγενής του δασκάλου (ο αποθηκάριος) μας γέμιζε τα σακιά. Εγώ κρατούσα τα γαϊδούρια από το καπίστρι. Σε μια στιγμή ο άνθρωπος αυτός όπως ήταν σκυμμένος, μου λέει, Άντε φέρε κάνα σπάγκο να δέσουμε τα σακιά.

Εγώ όπως κρατούσα τα καπίστρια κι είχα τα χέρια μου κρεμασμένα μπροστά στα πόδια μου, εγύρισα τις παλάμες των χεριών μου προς τα έξω και του είπα. Που να βρω σπάγκο εγώ εδώ; εγώ δεν ξέρω κανέναν!! Εκείνος θυμωμένος λέγει στον δάσκαλο! Ποιανού παιδί μωρέ είναι αυτός; Του Γιώργη Μαϊκά, του λέει ο δάσκαλος. Μωρέ μπράβο του ο Γιώργης!!! του λέγει. Εσύ τί κάνεις; ρωτάει το δάσκαλο! Μ, μμμμ λέγει ο δάσκαλος. Δεν είνα στην δικαιοδοσία μου τώρα!!

Εγώ ούτε κατάλαβα τότε τι ήταν όλα αυτά!! Στο γυρισμό προς το χωριό, στο δρόμο άρχισα να σκέπτομαι και να ξαναζώ εκείνη τη στιγμή που όλα αυτά έλαβαν μέρος. Τότε μου ήρθε στο μυαλό μου γιατί αυτός ο άνθρωπος θύμωσε! Εκείνος νόμιζε πως εγώ τούδειξα τα γεννητικά μου όργανα! Η ντροπή μου και ο φόβος προς τον δάσκαλό μου δεν περιγράφεται!

Έφυγα και πήγα πίσω από το τελευταίο γαϊδούρι για να μην είμαι κοντά του. Για πολύ καιρό θυμάμαι ούτε περνούσα από το σπίτι του δασκάλου, ούτε έπαιζα με τα άλλα παιδιά στην Μούρσα κι ούτε ήθελα να συναντήσω μπροστά μου τον δάσκαλο.

Το περιστατικό όμως αυτό συνέβει όταν εγώ ήμουν 13-14

χρονών. Τώρα όμως είμαι στα σαράντα μου, είμαι δε τόσο μακριά, ούτε κανένας άλλος ξέρει αυτό μου το μυστικό!

Γιατί αισθάνομαι τώρα τόσο άσχημα;

Βασανίζοντας το μυαλό μου, άρχισα να σκέπτομαι τα χρόνια που πέρασαν, τους τούς και τόσους ανθρώπους που έφυγαν και την ερώτησή του Γιώργη!

Χωρίς να το κατάλαβω η απάντησή στο ερώτημά μου, άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά.

Οι ξενιτεμένοι Γιώργη μου έκαναν και κάνουν τα μνημόσυνα, γιατί έχουν τις πιο καλές αναμνήσεις από όλους αυτούς τους παλαιούς που έφυγαν.

Ήταν οι άνθρωποι αυτοί που μας δίδαν την αγάπη, την καλωσύνη και σεβασμό. Πιο πολύ δε απ' όλα μας δέδωκε να σεβόμαστε τον εαυτό μας.

Είναι αυτός ο σεβασμός που με κάνει να αισθάνομαι τόσο άσχημα παρ' όλο που εγώ ήμουν αθώος!!

Έτσι λοιπόν και τώρα με τον χαμό της θειάκω Αγλαΐας που χωριό δεν είναι ανώτερη από αισθάνομαι την ανάγκη, με μεγάλη λύπη και χωρίς εκείνη να με ακούει πλέον, να της πω ένα μεγάλο ευχαριστώ, γιατί κι αυτή έπαιξε τον ίδιο ρόλο στη ζωή της όπως οι παλαιότεροι Δολιώτες.

Η ζωή της ήταν ένα παράδειγμα για όλους μας.

Αιωνία της η μνήμη.
Χριστοφ. Ράμπης

ΠΑΡΕ ΠΕΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΚΑΤΣΕ... ΓΡΑΨΕ ΤΑ

Πολλοί χωριανοί μας και πάρα πολλές χωριανές μās λένε πως δεν γράψαμε στα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» την τάδε είδηση, τη γέννηση ή τη βάπτισή του δεινα και ακόμη κάποια άλλη είδηση που έχει σημασία.

Εμείς τους λέμε: τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» ανήκουν σ' όλους τον χωριανούς και φίλους του χωριού μας και τους παρακαλούμε θερμά: ΚΑΤΣΕ ΚΑΙ ΓΡΑΨΕ ΤΑ.

Ματθαίος Καρακώστας

του Σπύρου Παγούνη

του Πογωνίου και αναφέρει: τον ευφηνί και ευπαιδευτον άνδρα Ματθαίον Καρακώσταν «επιτυχώς από του 1873 εν Δολιό διδάσκοντα».

Μια φωτογραφία πιθανώς του έτους 1899-1900 τον παρουσιάζει εν μέσω των μαθητών του και είναι ένα σημαντικό στοιχείο της ζωής του Δολιού γιατί σ' αυτή είναι ακόμη οι δάσκαλοι Ευάγγελος Παγούνης, Θεοδόσιος

Ιστορίες του χωριού

Η ΠΕΘΕΡΑ

Η Μαρίγια ήταν η πεθερά της Λένης που ήταν γυναίκα του παιδιού της Μαρίκας. Το παιδί της Μαρίκας είχε παντρευτεί τη Λένη χωρίς να τη θέλει η μάνα του.

Είχε κι ένα κορίτσι και για να το παντρεύει χάλασε τον κόσμο για να βρει καλό γαμπρό άξιο κι από τζάκι. Και τον ήρε. Και τα πάντρεξε και τα δυο την ίδια μέρα.

Αλλά τη γυναίκα του γιου της δε τη χώνευε. Δεν είναι άξια να

του Α. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑ

μπε στο σπίτι το δικό μου η γενιά αυτής της κοπέλας. Έλεγε η κυρά Μαρίγια. Καμιά από τις γενιές του χωριού δεν είναι ανώτερη από αισθάνομαι την ανάγκη, με μεγάλη λύπη και χωρίς εκείνη να με ακούει πλέον, να της πω ένα μεγάλο ευχαριστώ, γιατί κι αυτή έπαιξε τον ίδιο ρόλο στη ζωή της όπως οι παλαιότεροι Δολιώτες.

Ύστερα από 6 μήνες τα παιδιά έφυγαν για ταξίδι κι έμειναν στο σπίτι τρεις γυναίκες. Μετά από λίγο καιρό η Μαρίγια μετάνοισε που έμπασε την ξένη κοπέλα στο σπίτι της κι αποφάσισε να κάνει μάγια για να τη διώξει.

Εν τω μεταξύ οι μέρες που θα γεννούσαν οι δυο γυναίκες πλησίαζαν και η κυρά Μαρίγια ετοίμαζε τα μάγια της. Ένα φτερό της

νυχτερίδας δυο ποδάρια από ξερικό βάτραχο, ένα φιδορούτι και πέντε τρίχες από την ουρά της αλεπούς, τάβαλε 24 ώρες στο φεγγάρι κι ύστερα τα πήρε και τα τρύπησε κάτω από το στρώμα που κοιμόνταν η νύφη της.

— Άντε μωρή γύφτισα κι αν δε σε κάνω γω να γεννήσεις φίδι με δυο κεφάλια να μη με πουν Μαρίγια.

Την άλλη μέρα ταπομεσήμερο γέννησε η κόρη της κι έκανε ένα ανθρωπόμορφο τέρας με δυο κεφάλια κι ανθρωπίνο κορμί. Την άλλη τα ξημερώματα γέννησε κι η νύφη της κι έκανε ένα ξανθόμαλλο και ζουμπουρλού δικοπαίδι μένα πρόσωπο φεγγάρι.

Η Μαρίγια τάχασε και σταυροκοπήθηκε.

Πήρε το θυμιάτο κι έκανε μια βόλτα στο δωμάτιο της νύφης θυμιατίζοντας σταυρωτά παρακαλώντας την Παναγία να τη φωτίσει, ξημερώνοντας η άλλη μέρα σηκώθηκε, πήρε το παιδί της νύφης, τόβαλε στην κόρη της και το παιδί της κόρης τόβαλε στη νύφη της.

Η παράδοση λέει πως το παιδί της νύφης έφυγε από την κούνια και πήγε στη μάνα του κι έπνιξε το ανθρωπόμορφο τέρας.

Σκέψεις

του Χ. Καρβούνη (φίλου Δολιού)

Αλλοτινό, μες στους καιρούς μας, το μεθύσι της.

Της λογικής η μέθη έγινε αδεσφής μας.

Της καλημέρας μέτρο η τσέπη... Αναμικά τα μάτια που καρφώνον

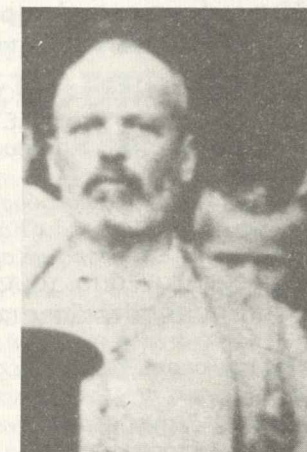
Βιώνω τις σκέψεις που αδεσφώνον.

Κι όμως, δε βρήκα της αντοχής τη δύναμη.

Να κατανοώ των άλλων «τις συνταγές»

που με μειώνουν...

Θα αναστηθεί Χριστός, για όλους.

εις Κοντζόκρικο συνορεύοντα αναμεταξύ των και ανήκοντα τας εκκλησίας ημών, καλλιεργούνται άνε της προς τούτο εκκλησιαστικής αδειας παρά της κας Αικατερίνης Σουλίου, παρακαλούμεν νμάς, ίνα ευαρεστηθέντες ειδοποιήσετε την ειρημένη κυρία, όπως έλθη ενταύθα και συνεννοηθή μετά της Εφοροεπιτροπής περί των περαιτέρω, άλλως αναγκασθούμεθα ίνα δια νομίμου οδού διεκδικήσωμεν το δίκαιον των εκκλησιών.

Πεισισθέντες ότι την παράκλησίν μας ταύτην απονέμεντας θεομάς μας ευχαριστίας και ενέλπιδες ότι θα μας απαντήσετε δια του κοιμοστού της παρούσης διατελούμεν μετ' ιδιαίτερας όλως εκτιμήσεως και ειλικρινούς φιλικής αγάπης

Εγένετο εν Δελβινάκιω τη 24 Ιουνίου 1884

Οι Εφοροεπιτροπικοί
Δημ. Λάμπρου, ιατρός
Λεωνίδας Π. Μωραΐτης
Ιωάννης Μάσιος
Νικόλαος Γαλάνης
Αντίγραφο επιστολής
Ματθαίου Καρακώστα

Από Δολόν

Προς Εφοροεπιτροπή
των Σχολείων Δελβινάκιου

Αξιότιμοι Κύριοι,

Ασμένως εκοιμούμεν την υπό χθεσινήν ημερομηνίαν επιστολήν υμών και διαλαμπάνομεν περί της καλλιεργείας των δύο χωραφιών εις Κοντζόκρικο υπό της Αικατερίνης Χρ. Σουλίου. Επειδή σήμερον δεν ηδυνήθημεν να λάβω θετικές πληροφορίες περί της υποθέσεως ταύτης, ως απονοιάς υμών της μη-σθείσης κυρίας επιφυλάττομα να παράξω τούτο μέχρι της προσεχούς Κυριακής, ότι η ορθή και κυρία θα έλθη ανταπονοιάτως να συνεννοηθή μετ' υμών η οριστική απάντησής μου θα υποβληθεί ανά χειρός υμών.

Παρακαλώ όθεν νμάς να μη προηγήτε εις ουδέν διάβημα μέχρις ότου ληφθεί τοιαύτη απάντησις.

Επί τη ελπίδι ότι η απήτησής μου αυτή εισακουσθήσεται παρ' υμών, διατελώ μετά της προς νμάς εξαιρετούς υπολήψεως και αγάπης.

Ολοπρόθυμος υμών φίλος
ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ν. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ
Εν Δολιό τη 25 Ιουνίου 1884

(Από το αρχείο του Σπύρου Παγούνη)

Μια ενέργεια «τολμηρών και θαρραλέων κυνηγών»

Στη στήλη «ΕΝ ΣΥΝΤΟΜΙΑ» της τοπικής εφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», στις 19/1/1996 διαβάσαμε τα παρακάτω:

«Ακόμη κλαίει μια αρκούδα στην περιοχή Δολού Πωγωνίου. Κάποιοι σκότωσαν πριν 15 μέρες μια αρκούδα και η ζωντανή έχει αναποδογυρίσει όλες τις πέτρες ψάχνοντας».

Οι κάτοικοι λένε πως αυτή η αρκούδα που σκοτώθηκε θα πρέπει να ήταν η δάνα ή παιδί της αρκούδας που τώρα θηνεί. Και όταν λέμε θηνεί το εννοούμε».

Η εγκληματική συμπεριφορά των δραστών προσβάλλει άμεσα και θέτει σε κίνδυνο το δημόσιο συμφέρον. Οι λιγοστές αρκούδες που απέμειναν στην ελληνική επικράτεια, αποτελούν πολύτιμο στοιχείο του εθνικού (πολιτιστικού, φυσικού και οικονομικού) πλούτου και αποφασιστικό παράγοντα διατήρησης της οικολογικής ισορροπίας και υγείας του φυσικού περιβάλλοντος της περιοχής και της χώρας ολόκληρης.

Η εξαφάνιση της αρκούδας απειλεί με συνολική καταστροφή την άγρια πανίδα και συνεπώς με απονέκρωση τα δάση και τον βιοτόπου, η οποία απονέκρωση μπορεί να ανοίξει το δρόμο για την ολική εξαφάνιση των δασών.

Καταγγέλλουμε την εγκληματική αυτή ενέργεια «των τολμηρών και θαρραλέων» κυνηγών στον Κυνηγετικό Σύλλογο της περιοχής μας και στο Δασαρχείο Δελβινάκιου που παρά τη δημοσίευση του γεγονότος κωφεύουν ανιχνευτικά.

Χορευτικό συγκρότημα Πωγωνίων

Όλοι μας γνωρίζουμε το μεγάλο αριθμό χορευτικών συγκροτημάτων στο Νομό μας. Όλοι επίσης γνωρίζουμε την έλλειψη αντιπροσωπευτικού Πωγωνίου συγκροτήματος.

Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Πωγωνίων Ιωαννίνων που συγκροτείται και από δραστήριες γυναίκες ως βάσει στους στόχους του και τη δημιουργία τέτοιου συγκροτήματος. Στην πόλη των Ιωαννίνων ζουν πάρα πολλές Πωγωνήσιες οικογένειες που θα συνδράμουν προς αυτή την κατεύθυνση.

Για του λόγου το αληθές ως γίνονται μια προεργασία, ένα γκάλοπ, μέσω των Πωγωνίων συλλόγων. Εμείς θα βοηθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις.

Μια σπουδαία προσφορά

Από την εμπειρία μας διαπιστώνουμε ότι πολλοί που ασχολούνται συστηματικά στο χώρο των χορευτικών συγκροτημάτων αγνοούν τον τρόπο φορεσιάς των στολών και οι περισσότεροι μάλιστα δημιουργούν και σοβαρές αλλοιώσεις τόσο στις στολές όσο και στους χο-

Σκέψεις - Σχόλια

ρούς με αποτέλεσμα το πρόβλημα να διαιωνίζεται.

Προτείνω λοιπόν στο σύλλογό μας (για τις καλοκαιρινές εκδηλώσεις) και εάν αυτό είναι αδύνατον, στην Ένωση Πωγωνίων που εκπροσωπεί ένα μεγάλο τμήμα του νομού, τη διοργάνωση σεμιναρίου σε όσους ασχολούνται συστηματικά σ' αυτό το χώρο, αλλά και σ' όσους ενδιαφέρονται να μάθουν για τη φορεσιά στην καθημερινή πρακτική των ανθρώπων του παρελθόντος, την παραγωγή και συντήρησή της, τον τρόπο ένδυσης και του μαντιλοδεσίματος (φακιόλισμα), προσκαλώντας ειδικευμένους γνώστες των ενδυματολογικών στοιχείων αλλά και απλούς έμπειρους ανθρώπους που γνωρίζουν τη φορεσιά και τον τρόπο σωστού ντυσίματος.

Ας το σκεφτούμε όλοι. Θα είναι μια σπουδαία προσφορά.

Ο χορός του συλλόγου

ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Πολύ μεγάλη και η φετινή επιτυχία του ετήσιου χορού του συλλόγου μας.

Όπως κάθε χρόνο έτσι κι εφέτος όλοι οι Δολιώτες και αρκετοί φίλοι του χωριού, ανταμώσαμε στο «Edelweiss» (εξοχικό κέντρο) για

να κόψουμε την πίτα μας.

Οι πλούσιοι μεζέδες, το φιλικό και ευχάριστο περιβάλλον αλλά και η γλυκιά φωνή του κλαρίνου (φυσική χωρίς ενισχυτές και μεγάφωνα), μας ανάγκασαν να ξεχουθούμε στο χορό σ' ένα ξέφρενο γλέντι με πολύ κέφι και όρεξη που κράτησε μέχρι τα ξημερώματα.

Οι αργοί τελετουργικοί ρυθμοί, οι λεπτές κινήσεις και τα μακρόσυρτα παραπονιάρικα Πωγωνήσια τραγούδια στο ρυθμό της Γκρίντας, της Βεργινάδας, του Μενούση, του Τσακιστού κ.ά. σε φέρνουν σε άλλους κόσμους, δεν μπορείς να μένεις αμέτοχος.

Ζημιωμένοι τελικά μόνον όσοι δεν μπόρεσαν να σμίξουν με τη μεγάλη Δολιώτικη παρέα που μ' ένα ξεχωριστό τρόπο ξέροντας να διασκεδάζουν και να γλεντούν.

Παρών στην εκδήλωση και ο παππας μας. Έκοψε την πίτα, έδωσε τις ευχές του και ξεκίνησε το χορό. Και έκανε πολύ καλό ποδαρικό αφού μέχρι τα ξημερώματα ο χορός δε σταμάτησε.

Τυχρός της βραδιάς ο Κώστας Μέξης. Έτυχε το φλουρί και παράλληλα απέκτησε τη δυνατότητα να διαβάσει δωρεάν τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» για ένα χρόνο.

Του ευχόμαστε να είναι πάντα τυχερός.

Στους 120 έφτασαν τα άτομα που πήραν μέρος στην εκδήλωσή μας. Πολλά απ' αυτά ήταν νέα παιδιά και αυτό μας χαροποίησε ιδιαίτερα. Σκοπός μας είναι πάντοτε να φέρνουμε κοντά μας τους νέους να τους μολιάσουμε με μας τους μεγαλύτερους για να μπορέσουν να μπουν στο κλίμα και στο πνεύμα της παράδοσης και να γίνουν οι συνεχιστές μας.

Αρκετοί ήταν και οι φίλοι μας. Μόνο οι επισκέπτες «μιοδολώτες» θα έλεγα. Είναι αυτοί που δοκίμασαν τον τρόπο διασκέδασής μας, γλέντησαν μαζί μας, έμειναν ενθουσιασμένοι και από τότε, σε κάθε μας εκδήλωση, δίνουν το «παρών».

Ευχαριστούμε όλους θερμά και δίνουμε το νέο μας ραντεβού για το καλοκαίρι στο χωριό, με νέες εκπλήξεις.

Ο τρόπος διασκέδασής (ήσυχος και πολιτισμένος) εντυπώσαμε και τον καταστηματούχο (πρώτη φορά) διασκεδάζαμε στο μαγαζί του που μας άφησε ανοιχτή ημερομηνία και προτεραιότητα για την αίσουσή του, τη νέα χρονιά.

Ευχαριστημένοι έφυγαν και οι οργανωσιμότες. Τα γνωστά παιδιά από τη Δερρόπολη έπαψαν με κέφι και όρεξη, (χωρίς μικρόφωνα και μεγάφωνα) μας ενθουσίασαν και μας διασκέδασαν με το παραπάνω. Συμπερασματικά, κάθε χρόνο και καλύτερα.

Να πρωτοτυπήσουμε και πάλι

Για να πρωτοτυπήσουμε κι εφέτος στις καλοκαιρινές μας εκδηλώσεις και να κινήσουμε το ενδιαφέρον και την περιέργεια περισσότερων επισκεπτών, πρέπει να παρουσιάσουμε κάτι το ασυνήθιστο.

Ζητούμε λοιπόν τη βοήθειά σας, π.χ. αυτό το θέμα. Τώρα με τις καταπληκτικές εγκαταστάσεις του Χριστόφορου, το χωριό μας έχει γίνει πολύ γνωστό κι έξω από το Νομό. Πιστεύω πως πρέπει αυτό το καλοκαίρι να κάνουμε κάτι το διαφορετικό.

Γράψτε μας λοιπόν τις ιδέες σας, θα τις περιμένουμε με ενδοκροφόν, για να πρωτοτυπήσουμε και πάλι.

«Αλησμόνω και χαίρομαι»

Με λίγα κρύα και αρκετές βροχές πέρασε η εποχή του χειμώνα χωρίς καν να δούμε χιόνι.

Επρεπε να έρθει η άνοιξη (Μάρτι) για να απρίσει το χιόνι και να καταλάβουμε πως... πώς... αχ...

Αυτή όμως η προσφορά δε μοιάζει με τις άλλες και αυτό είναι που με συγκινεί ιδιαίτερα. Αυτό δείχνει την πολιτιστική και πνευματική καλ-

λιέργεια των Δολιωτών. Δείχνει το ξεχωριστό υλικό, την πάστα που είναι πλασμένοι αυτοί οι άνθρωποι.

Αυτό το γνωρίζαμε εκ των προτέρων και πάνω σ' αυτό στηριχθήκαμε. Είμαστε ευτυχείς και περισσότερο απ' όλους ευτυχής και χαρούμενος πρέπει να είναι ο πρωτεργάτης αυτής της προσπάθειας ο Νίκος Υφαντής.

Εκ μέρους όλων των συνεργατών θέλω να ευχαριστήσω εσάς τους πρώτους δωρητές και πιστεύω, αναλογιζόμενοι τη μεγάλη σημασία και σπουδαιότητα του έργου, όλοι να λάβετε μέρος σ' αυτή την προσπάθεια.

Είναι ένα έργο που ανήκει σε όλους μας.

Έγινε κι αυτό

Αποκλειστικά, ήρθε από την Αθήνα στα Γιάννενα και επέστρεψε αυθημερόν, χωριανός Δολιώτης για να φέρει την τελευταία στιγμή ύλη και φωτογραφίες για την έκδοση του βιβλίου.

Βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματα.

Υπάρχει μεγαλύτερη χαρά και ικανοποίηση για το δημιουργό όταν βλέπει να αναγνωρίζονται οι προσπάθειές του; Πιστεύω όχι.

Οι πρόσφατες ενισχύσεις-προσφορές έφεραν στο νου μου τις κατά καιρούς απόβουλες προσφορές των χωριανών μας και τις κάθε είδους ενισχύσεις, υλικές και ηθικές, στην προσπάθεια αναβάθμισης του χωριού μας.

Ξεκινώντας από την προσφορά του τρακτέρ των ξενιτεμένων μέχρι τις τελευταίες του καφενείου. Κι αυτό θα ισχύει για πάντα.

Διεθνές βραβείο σε χωριανό μας

Στο XVII παγκόσμιο ιατρικό συνέδριο υδατοδόσεων, που έγινε στις 6-10 Νοεμβρίου 1995, στη Λεμεσό της Κύπρου, το πρώτο βραβείο για την καλύτερη βιντεοσκοπημένη εργασία, έλαβε η Πανεπιστημιακή Χειρουργική Κλινική Ιωαννίνων. Ένας από την ομάδα των βραβευθέντων γιατρών ήταν και ο χωριανός μας Δημήτριος Νάστος.

Ο Δημήτριος είναι διακεκριμένος χειρουργός της πόλης μας, λέκτορας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και ως πραγματικός λειτουργός του Ασκληπιού, προσφέρει τις υπηρεσίες του στη χειρουργική κλινική του καθηγητή Κ. Κασσιούμη.

Για μας όμως παραμένει ο Μίμης που ξέραμε. Απλός και καταδεχτικός, έτοιμος να βοηθήσει κάθε χωριανό που έχει την ανάγκη του, πράγμα που έχει κάνει πολλές φορές.

Εκ μέρους του Συλλόγου δεξού τα θερμά μας συγχαρητήρια και ευχόμαστε, στο υγιές και ιερό έργο σου, για το σπουδαιότερο αγαθό του ανθρώπου, την υγεία, να έχεις πάντα επιτυχίες.

Επιτυχημένος νέος

Έναν νέο καλλιτέχνη, επιτυχημένο από τα πρώτα κιόλας βήματα απέκτησε το χωριό μας. Πρόκειται για το Γιώργο Μπακόλα του Κώστα και της Γάλως.

Σπούδασε με επιτυχία τη δουλειά του σκηνοθέτη και η πρώτη του κινηματογραφική ταινία «ΤΟ ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑ» στέφτηκε με επιτυχία κερδίζοντας και βραβείο. Ότι καλύτερο μπορούσε να συμβεί στο ξεκίνημα της καριέρας του.

Είναι μια ηθική ικανοποίηση τινώνεται το αίσθημα της σιγουριάς και αυτοπεποίθησης του καλλιτέχνη για να μπορεί με νέα αγωνιστική διάθεση να συνεχίσει τις δημιουργίες του και να φτάσει πάλι σε νέες επιτυχίες.

Αγαπητέ Γιώργο σπλίσου με εργατικότητα, επιμονή και υπομονή και να είσαι σίγουρος πως οι επιτυχίες πάντα θα σε ακολουθούν. Το ευχόμαστε μέσα από την καρδιά μας.

Κέντρο Μελετών Πωγωνίου

Με ιδιαίτερη χαρά και ενδιαφέρον πληροφορηθήκαμε από το εξαίρετο πνευματικό τέκνο του χωριού μας Λάκη Παπαϊωάννου την πρόθεσή του για την ίδρυση του «Κέντρου Μελετών Πωγωνίου». Μια ολοκληρωμένη πρόταση που θα αναβαθμίσει ποιοτικά την περιοχή μας και θα την καταστήσει επίκεντρο ευρύτατου πνευματικού ενδιαφέροντος. Το όλο κτιριακό συγκρότημα, σε μια πανοραμική θέση της χαράδρας του Κουβαρά, με την κατάλληλη υποδομή του θα φωτίσει και θα διερευνήσει την ιστορική και πολιτισμική συνέχεια του τόπου μας και θα αναδείξει άγνωστες λεπτομέρειες της πολιτισμικής μας κληρονομιάς.

Τον συνοδεύουν οι καλλιτερείες ευχές μας για την ευδωχή του ευγενούς του σκοπού.

Στη Δώρα Κούρου που ανέλαβε υπηρεσία στην Αγροτική Τράπεζα Μετσόβου της ευχόμαστε ολόψυχα καλή σταδιοδρομία.

Και μια προειδοποίηση για τον Κ. Παντελή Παππά. Ας καθυστερήσει λίγο γιατί ο καιρός είναι ακόμη ακατάλληλος. Το Πάσχα όμως θα τον περιμένουμε οποιαδήποτε.

Γρηγορότερα πρέπει να έρθει φέτος και ο Κώστας Λιοντόπουλος, γιατί μας χρωστάει από πέρυσι...κάτι μέρες.

Καλή αντάμωση λοιπόν και καλό Πάσχα, για όσους δεν προλάβουν να... ετοιμάσουν τις βαλίτσες τους.

ΔΟΛΙΩΤΗΣ - Ο ΑΔΟΛΟΣ

ΤΟ ΔΟΛΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Του ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΛΒΑΚΗ

Κοντεύει τη δεκαπενταετία ο Πολιτιστικός Σύλλογος του Δολού και στο θησαυροφυλάκιό του έχει πολλά να επιδείξει σε όσους με την αγάπη τους, του συμπαραστήκονται. Σε πολλά του επιτεύγματα έχουμε αναφερθεί πολλές φορές απ' την εφημερίδα του, που έχετε στα χέρια σας. Εδώ θ' αναφερθούμε στη σπουδαία προσπάθεια να εκδόσουν δυο βιβλία του Νίκου του Υφαντή, σχετικά με την ιστορία του με πλούσιο λαογραφικό υλικό και στοιχεία απ' το παρελθόν. Και σε τούτο θα πρωτοτυπήσουν, αφού λίγα χωριά στο Πωγωνί σε τέτοιους τομείς κινούνται κινήθηκαν. Έχουν αποκάμει στις αντιγραφές, που με το χρόνο ξεθωιάζουν και λίγο συγκινούν τα μέλη τους, για να τα έχουν πάντα πρωτεργάτες στους στόχους τους να τους πλουτίσουν με την ευρύτητα των προτάσεων και την επιλογή των περισσότερων αποδεκτών απ' τους πιο πολλούς και όχι να τραβούν την ουρά τους, συνθησμενόμενο φαινόμενο στην ελληνική πραγματικότητα.

Θα διευκολύνει στην κατανόηση η αναφορά μας στο αξιο τέκνο του Δολού, το μαχαρίτη Κιντζόρη, που έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο σε κείνες τις δύσκολες εποχές και τότε με την καθοδήγησή του και το αγχώδες όλων των Δολιωτών έβαλε τις ρίζες για τη συνέχεια στο πολιτισμικό έργο του και τη διατήρησή του απ' τα πιο ζωντανά χωριά στο πάνω Πωγωνί και η δυναμικότητά του να είναι ακόμη αισθητή. Όπως και άλλοτε γράφαμε δεν συνετέλεσε λιγότερο ο μαχαρίτης Νίκος Θανάπουλος, καθώς και άλλοι, χωρίς να παραγνωρίζεται η συμβολή του Γιώργου του Ζέρβα με κείνες τις αξεχάστες γιορταστικές, αν δεν μας ατατά η μνήμη.

Θα σταθούμε για λίγο σε μια πρόταση, που βγαίνει από γεγονότα και ανθρώπους του παρελθόντος: τώρα δεν υπάρχουν στη ζωή, αλλά η προσφορά τους στην παράδοση, το σώμα και τον πλουτισμό του δημοτικού μας τραγουδιού ήταν αποφασιστική. Είναι ο Φίλιππος Ρούντας και ο Κουλός. Θα υπάρχουν μαρτυρίες από καλύτερους και οι νεολαίοι, ικανοί και δραστήριοι, ας τις συγκεντρώσουν και να τις καταθέσουν στα «Δολιώτικα», ώστε αργότερα πιο ειδικό θα δημιουργήσουν την ιστορία της μοναχικής μας παράδοσης. Ακόμη στην Κατοχή νεολαίοι της εποχής παίζουν θεατρικούς ρόλους στο Δολό και νομίζουμε είναι οι πρώτες στα σκηνές, που αρχίζει η θεατρική παιδεία μας να ακουμπά όλες τις λαϊκές επαγγελματικές τάξεις. Θα βάλουν ένα λιθαράκι στο οικοδόμημα που λέγεται γράμματα και θα τιμήσουν την εφημερίδα τους και το Σύλλογό τους.

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου

Την 7η τακτική Γενική Συνέλευση των μελών του πραγματοποιήσε κι εφέτος ο πολιτιστικός μας σύλλογος. Τα θέματα της ημερήσιας διάταξης ήταν:

1ο. Απολογισμός απερχόμενου Διοικητικού Συμβουλίου.

2ο. Εκλογή Εφορευτικής Επιτροπής.

3ο. Διεξαγωγή εκλογών για την ανάδειξη νέου Δ.Σ.

Στην αρχή της συνέλευσης ο πρόεδρος του απερχόμενου Δ.Σ. Δημήτριος Πότσης, έκανε τον απολογισμό της διετίας που πέρασε, λέγοντας τα εξής:

«Αγαπητοί μου χωριανοί,

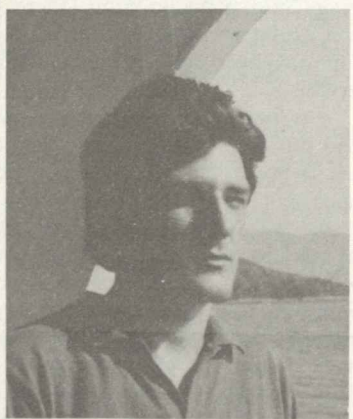
Πρώτον σας καλωσορίζω στην αποψινή μας συγκέντρωση και δεύτερον εύχομαι σ' όλους σας για την καινούργια χρονιά, χρόνια καλά με οικογενειακή γαλήνη και προπαντός υγεία.

Το χωριό μας είναι πολύ τυχερό και πρέπει νάναι ευτυχημένο που έχει τέτοιους θερμοί και δημιουργικούς χωριανούς, που συνεχώς δείχνουν μεγάλο ενδιαφέρον, σαν όλους εσάς που ήρθατε απόψε εδώ για να ψηφίσετε και σαν το Σύλλογό μας.

Και λίγα λόγια για τη δράση της 2'ετίας που πέρασε για να γνωρίσετε και να κρίνετε τα έργα μας αυτά, όσοι βέβαια δεν τα γνωρίζετε.

«ΤΟ ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑ»

Από την εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» των Αθηνών της Πέμπτης 15 Φεβρουαρίου 1996 διαβάζουμε τα εξής: «Ανήμερα της Γιορτής των Ερωτευμένων έγιναν, μεταξύ των άλλων και οι επιχορηγήσεις για το ελληνι-

κό σινεμά σε διάφορες ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους. Στις τέσσερις μικρού μήκους ταινίες που βραβεύτηκαν, η μία είναι του Γιώργου Μπακόλα και με το ποσόν των 11.500.000 δρχ. και ο τίτλος του έργου του είναι «ΤΟ ΠΑΝΤΡΟΛΟΓΗΜΑ».

Η μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση δεν περιγράφεται αγαπητέ μου Γιώργο. Το καλλιτεχνικό σου ταλέντο πηγάζει πάντα απ' την σκληρή δουλειά σου, τη νεανική σου

ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΣ-ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ-ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ:

1ον) Επισκεφτήκαμε τον Υπουργό Γεωργίας και υποβάλλαμε πλαίσιο προγράμματος υποδοχής Υπουργών Γεωργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (άνοιξη του 1994).

2ον) Το ίδιο πλαίσιο το υποβάλλαμε και στην υπεύθυνη Δημοσίων Σχέσεων του Γραφείου του Πρωθυπουργού κυρία Γεωργακοπούλου.

3ον) Υποβάλλαμε στο Υπουργείο Πολιτισμού «Πολιτιστικό Δελτίο» και ζητούσαμε την επιχορήγηση των πολιτιστικών εκδηλώσεων του Συλλόγου μας, αλλά δεν είχαμε ανταπόκριση.

4ον) Υποβάλλαμε επίσης σχετική αίτηση στον ΟΤΕ και ζητήσαμε την μετατροπή του κοινοτικού τηλεφώνου (που σήμερα είναι νεκρό) σε καρτοδέκτη, για εξυπηρέτηση χωρίς την παρουσία τηλεφωνητή.

5ον) Συνεργαστήκαμε με την Αναπτυξιακή Εταιρία «ΗΠΕΙΡΟΣ» για την καλύτερη πορεία του προγράμματος «LEADER».

6ον) Συνεργαστήκαμε και αλλάξαμε απόψεις με άλλους Συλλόγους και εκδότες τόσο εντός του Νομού όσο και εκτός αυτού.

7ον) Συνεργαστήκαμε επίσης και με διάφορες δημόσιες υπηρεσίες όπως με την υγειονομική επιτροπή (άνοιξη του 1994) για την καταλληλότητα των πηγών του Λάκκου κλπ.

μεγάλη καρδιά που την καίει η φλόγα της ατόφιας Ρωμιοσύνης και η φτίρα του Δολού. Από τέτοιες καρδιές σαν τη δική σου, αναβλύζει πάντα η δροσιά και η χάρη της παράδοσης του αθάνατου λαού μας.

Οι Κινέζοι λένε ότι: Μία εικόνα αξίζει όσο χίλιες λέξεις. Κανένας καλλιτέχνης δεν γίνεται μεγάλος τυχαία. Η μόρφωση, το ταλέντο, το ήθος και η σκληρή δουλειά μόνον αυτά οδηγούν να φτάσει στην περιοπτη θέση που του ανήκει. Και όλα αυτά τα έχεις εσύ αγαπητέ Γιώργο. Σου σφίγγω θερμά το χέρι και σε συγχαίρω για το εποικοδομητικό και αναγνωρισμένο, απ' τον κόσμο των γραμμάτων και τεχνών, έργο που κάνεις και αργότερα απ' το πλατύ κοινό, που θα βλέπει τα έργα σου να προβάλλονται και θα σε χαίρεται. Τέλος σου εύχομαι από καρδιά να σαι πάντα γερός και να συνεχίσεις το έργο σου, γιατί εμείς οι Δολιώτες και γενικά οι Ηπειρώτες ότι έχουμε το προσφέρουμε από χρέος και αγάπη προς τους πολλούς προς το λαό και χωρίς αντάλλαγμα. Η μόνη ικανοποίησή μας είναι αυτό που δίνουμε, να γίνεται όσο μπορούμε πιο πλατιά και πιο πολύ.

Με βαθιά εκτίμηση και αγάπη
Δημήτριος Κ. Πότσης
Αιτωλίων 36 Γιάννενα

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ:

Πλούσια σε εκδηλώσεις ήταν η διετία που πέρασε. Πρωτότυπα και με μεγάλη επιτυχία και απήχηση τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» '94 και '95.

α) Το παραδοσιακό «Δολιώτικο τραπέζι» το καλοκαίρι του '94 (μας άφησε 400.000 δρχ. κέρδος).

β) Οι δύο θεατρικές παραστάσεις από το Δημοτικό θέατρο Ιωαννίνων και

γ) Η εκδήλωση για τη «Δολιώτισσα Γυναίκα» άφησαν τις καλύτερες εντυπώσεις.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΕΡΓΑ:

Συμμετείχαμε ηθικά και υλικά σε κάθε κοινοτικό έργο που μας ζητήθηκε βοήθεια. Για την μόνωση του καφενείου από τα νερά της πλατείας διαθέσαμε ποσόν 300.000 δρχ.

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΕ ΑΝΗΜΠΟΡΟΥΣ ΧΩΡΙΑΝΟΥΣ

1ον) Φροντίσαμε για την εισαγωγή της Ευγένης στο Άσυλο Ανιάτων των Ιωαννίνων.

2ον) Ενισχύουμε οικονομικά άπορες οικογένειες του χωριού μας, δύο φορές το χρόνο.

ΕΚΔΟΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Όπως γνωρίζετε τελευταία πήραμε μια μεγάλη απόφαση να εκδώσουμε ένα βιβλίο, την ιστορία του χωριού μας. Μπορώ να σας πληροφορήσω ότι το βιβλίο βρίσκεται στο τέλος του. Δηλαδή μέσα στους προσεχείς μήνες θα κυκλοφορήσει.

Μεγάλη και αξιόπαινη προσπάθεια του Συλλόγου μας. Ένα έργο με πολλούς κόπους και θυσίες τελειώνει. Και εδώ πρέπει να ευχαριστήσω θερμά τον πρωτεργάτη γαμπρό μας Νίκο Υφαντή, τον ακούραστο άνθρωπο που παλεύει με κάθε τρόπο για την καλύτερη και πληρέστερη έκδοση του βιβλίου. Ένα βιβλίο μνημειώδες για τον τόπο μας και ένα μοναδικό κληροδότημα για τα παιδιά και για όλες τις επερχόμενες γενιές. Για το θέμα αυτό θα σας μιλήσει σχετικώς ο κ. Νίκος Υφαντής που είναι απόψε κοντά μας.

Ζητούμε απ' όλους σας να μας βοηθήσετε όσο μπορείτε και για το βιβλίο αυτό, αλλά και για την εφημερίδα μας «Τα Δολιώτικα». Τα έξοδα είναι τεράστια παρόλες τις προσωπικές μας εργασίες. Εκπέμπουμε σ' όλους το σήμα SOS.

Ευχαριστούμε θερμά όλους εσάς που στείλατε φωτογραφίες και κείμενα για το βιβλίο και ιδιαίτερα τους Δολιώτες της Αμερικής.

Επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ εκ μέρους ολοκλήρου του Διοικητικού Συμβουλίου και εμένα προσωπικά στους ακούραστους «δημοσιογράφους» της εφημερίδας μας: Σπυρίδων Παγούνη, Λεωνίδα Κουτσουμπή, Μαρία Φωτοπούλου, Ιωάννη Παπαϊωάννου, Ελευθέριο Κουβαρά, Αντώνη Λατσούνα, Δημήτρη Βάρδη, Θ. Μάρη Μιχάλη Κολυβάκη και άλλους επανώνιους και ανωνύμους που επί χρόνια τώρα στέλνουν τα χειρόγραφα τους ανελλιπώς στα γραφεία της εφημερίδας μας.

Επίσης ευχαριστούμε θερμά τον Δολιώτη γαμπρό Ιωάννη Λάζο για την ευγενή παραχώρηση της στέγης των εξαιρετικών γραφείων του Συλλόγου μας. Εδώ τελειώνω με μια ευχή:

Το νέο Διοικητικό Συμβούλιο που θα εκλεγεί απόψε με την ψήφο σας να είναι καλύτερο και το πιο δημιουργικό από μας και σαν πρώτου σκοπού να έχει την επαφή με όλους τους χωριανούς και τους φορείς και τους εντός της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Στη συνέχεια ο ταμίας του συλλόγου Γάβριελ Μπουτίνης έκανε τον απολογισμό των οικονομικών στοιχείων που έχει ως εξής:

Οικονομικά στοιχεία συλλόγου για τη διαχειριστική περίοδο από 14/10/93 έως 13/1/96.

A. ΕΣΟΔΑ 2.458.828 δρχ.

Από αυτά:

α) 633.880 δρχ. Από υπόλοιπο προηγούμενης χρήσης.

β) 992.448 προήλθαν από συνδρομές μέσων ενισχύσεων του συλλόγου.

γ) Έσοδα από εκδηλώσεις 832.500 δρχ.

δ) Έσοδα από εκδηλώσεις 832.500 δρχ.

ε) Προκαταβολή για την έκδοση του βιβλίου 300.000

Ανακεφαλαίωση

A. ΕΣΟΔΑ 2.458.828 δρχ.

B. ΕΞΟΔΑ 1.757.469 δρχ.

Γ. Υπόλοιπο για τη νέα χρήση 701.359 δρχ.

Μετά από αυτά και αφού η Γενική Συνέλευση ενέκρινε ομόφωνα τα τα πεπραγμένα, έγινε η εκλογή του νέου Διοικητικού Συμβουλίου, που αργότερα καταρτίστηκε σε σώμα και σήμερα έχει ως εξής:

- 1) Πότσης Δημήτριος, Πρόεδρος
- 2) Παπακώστα-Μέξη Ελένη, Αντιπρόεδρος
- 3) Μέξης Κώστας, Γ. Γραμματέας
- 4) Μπουτίνης Ιωάννης, Ταμίας
- 5) Βραβορίτη Αγγή, Έφορος εκδηλώσεων
- 6) Τζόβας Τάκης, Μέλος
- 7) Φωτόπουλος Ελευθ., Μέλος

Ευχόμαστε στο νέο Δ.Σ. επιτυχία στο έργο του.

Με την ευκαιρία της Γενικής Συνέλευσης έγιναν και οι πρώτες προσφορές για την έκδοση του βιβλίου. Όλα τα μέλη έβαλαν το χέρι στην τσέπη και οι πρόσφορές της βοήθειάς τους και εάν χρειαστεί θα το επαναλάβουν.

Οι αναγνώστες μας γράφουν

ρασιές έχουν αλλάξει ονόματα και νοικοκυραίους. Άφησαν δε και χωράφια στην εκκλησία (που τα λέγανε βακούφικα) ούτως ώστε να καλλιεργούνται από φτωχές οικογένειες οι οποίες έδιναν το λεγόμενο (οίμορο) στην εκκλησία για να συντηρηθεί.

Συμβολαιογραφικές πράξεις εξαγοράς χωραφιών υπήρχαν πριν τον πόλεμο στα Δολιώτικα στίτια, και ήταν τα λεγόμενα ταπιά και ήταν υπογεγραμμένα απ' τον Αλή Πασιά και έγραφαν στο τέλος εκείνο το: «Εγώ ο Αλή Πασιά διατάζω!» και η υπογραφή του στα τούρκικα. Αφού εμοίρασαν τα χωράφια, εθεώρησαν καλό να αφήσουν τα χερσαία μέρη στην Κοινότητα, γι' αυτό και βλέπουμε η Κοινότητα να έχει υπό την κατοχή της όλα τα χερσαία μέρη.

Ελπίζοντας ότι θα τύχω της φιλοξενίας σας διατελώ.

Υμέτερος
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

Αγαπητοί μου
Διάβασα στην εφημερίδα σας «Τα Δολιώτικα» τις δολιωτικές γκρίνιες και αισθάνθηκα την ανάγκη να σας γράψω τις σκέψεις μου γύρω στ' θέματα.

Έζησα το Δολό μου όταν ήταν στις δόξες του και την αρχοντιά του, την δεκαετία του 1930.

Έζησα το Δολό μου στον πόλεμο του 1940, την Κατοχή, την Επανάσταση!!!

Έζησα το Δολό μου και υπηρέτησα Πρόεδρος του στα χρόνια της ανοικοδόμησής του, που μαζί με τον αλυσμένο τον Νίκο μου το Θάνο-πολύ, παλαίψαμε με θεούς και δαίμονες να ξαναφτιάξουμε το Δολό «χωριό». Τα έργα μας παραμένουν

αυτού για να εξυπηρετούν το χωριό μας. Φυσικά εμείς εκλείψαμε και ούτε ακούσαμε τίποτε από σας τους νεοδολιώτες.

Ότι όμως εμείς κατορθώσαμε τα δύσκολα τότε χρόνια, το κατορθώσαμε με την συνεργασία όλων των παργόντων.

Βλέπω τώρα εσείς να έχετε φθάσει και μέχρι τα δικαστήρια.

«Ντροπή και Αίσχος»

Είμαι βέβαιος πως τα κόκαλα του ανθρώπου που άφησε τα χρήματα θα αναταράσσονται από αγανάκτηση!

Θα ήταν νομίζω φρόνιμο να φτιάξετε κάτι που έχει σχέση με το χωριό και την παράδοσή του χωρίς επιδείξεις μοντέρνας αρχιτεκτονικής.

Δώστε τόπο στους εγωισμούς και αφήστε την αγάπη και την ομόνοια να σας εμπνεύσει να κάνετε κάτι το όμορφο για να το χαίρομαστε όλοι μας.

Με εκτίμηση
Χριστόφορος Ράπτης

Άρτα 28 Φεβρουαρίου 1996
Αγαπητέ Δημήτρη
Εύχομαι, όλα τα μέλη του Συλλόγου να είστε καλά.

Επειδή η περίοδος που διανύουμε θα καταλήξει στη Μεγάλη Γιορτή του Πάσχα, ετοίμασα κάτι για τη γιορτή αυτή και αν νομίζετε, ότι ανταποκρίνεται γι' αυτήν το περιεχόμενο του πονημάτος μου και έχετε διαθέσιμες στήλες, το δημοσιεύετε στα «Δολιώτικα», αν κυκλοφορήσουν τις ημέρες του Πάσχα.

Εύχομαι κάθε χαρά και ευτυχία για όλους σας και για το χωριό μας.

Με αγάπη
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Γεροπλάτανος 28-1-96

Αγαπητέ Μήτσο Πότση
Διάβασα στα «Δολιώτικα» τα άρθρα σου λόγια για την εφημερίδα μας τη «ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΠΛΑΤΑΝΟΥ» και σ' ευχαριστώ πολύ.

Τα «Δολιώτικα» εσείς τα εκδίδετε από χρόνια πολλά και έχετε εμπειρία, πάνω στα προβλήματα έκδοσης μιας τοπικής εφημερίδας.

Σε διαβεβαιώ ότι ενώ τα διαβάζω από χρόνια, με μεγάλη ευχαρίστηση.

Εμείς από πέρα, κάνουμε μια προσπάθεια με «ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΠΛΑΤΑΝΟΥ» να καταγράψουμε τα προβλήματα του χωριού μας, αλλά και της ευρύτερης περιοχής και να ενισχύσουμε όλους τους χωριανούς να επικοινωνούν και να ενδιαφέρονται για το χωριό μας κι όλους μας να μας γνωρίζουν και καλά να μας κρατεί η νύστα για να τονόπομας μέχρι την τελευταία μας πνοή.

Με το ωραίο σας χωριό, τ' όμορφο Δολό, με συνδέουν πολλές αναμνήσεις από τότε που μ' ομιλήθητε στο Γυμνάσιο Παγωνιανής κι 'χα καθηγητή το χωριό σας μακάριτη τώρα Σ. Καρακίτσι. Τι σόφος άνθρωπος και τι μεγάλος φυσικομαθηματικός που ήταν! Μας αγαπούσε όλους τους μαθητές σαν παιδιά του και με συστηματικό και παιδαγωγικό-διδακτικό τρόπο

πο μας μετέδιδε τις γνώσεις του.

Κάθε πανηγύρι, όλο το γυμνάσιο Παγωνιανής, πηγαίναμε στο Δολό και μετά τη λειτουργία μας κερνούσε λουκούμι και κρύο νερό. Την άλλη μέρα —κρατούσε τότε το πανηγύρι σας δυό και τρεις μέρες— τα μεγαλύτερα παιδιά ερχόμαστε στο χωριό μόνα μας, για ν' ακούσουμε το κλαρίνο, να δούμε τον πωγωνήσιο χορό, να τον χαρούμε και 'μεις που γινόταν πάντα με τάξη, χάρη κι ομορφιά. Πρώτα οι άνδρες, μετά οι γυναίκες και στο τέλος οι λυγερόκορμες Δολιωτοπούλες και τα παιδιά. Όλα όμορφα και καλά όπως ταίριαζε στη Δολιώτικη αρχοντιά.

Άλλες πάλι φορές συντροφιάς συντροφιάς με συμμαθητές μου πηγαίναμε εκδρομές στο ξέφωτο στο ξέσπερο πέρα στου ήλιου τη λιακάδα και απολαμβάναμε τα καταπράσινα βουνά και δάση και την περίφημη χαράδρα. Πόσο νοσταλγώ 'κείνη την εποχή κι ως έχει περάσει σχεδόν μισός αιώνας.

Σήμερα το Πωγωνί μου, τα χωριά μας ερημώνουν, λαθρομετανάστες, λαθροκυνηγοί, λαθρέμποροι και διάφοροι λαθροεργαζόμενοι αλωνίζουν τα χωριά μας, ασ φροντίσουμε όλοι μας για τη σωτηρία των χωριών μας κι ασ κάνει πιο δυνατή την παρουσία της η Πολιτεία.

Αυτές οι αναμνήσεις με κάνουν και κλέβω λίγο χρόνο απ' τις δουλειές μου κι έρχομαι κάπου-κάπου στ' όμορφο Δολό στου Κωσταρά, για ένα καλό ποτό.

Τέλος, περιττό να τονίσω, πως με χαρά μας στη «Φωνή του Γεροπλάτανου» θα δεχτούμε υποδείξεις σας, συστάσεις και σχετικές συνεργασίες σας.

Ο στόχος μας είναι κοινός για όλους. Η προκοπή των χωριών μας.

Με εκτίμηση
Σωκράτης Μιχ. Οικονόμου

«ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ»

Όργανο
του Εκπολιτιστικού
Συλλόγου Δολού Ιωαννίνων
Καλή 52
Τηλέφωνο 32.564

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Χρήστος Τζόβας
Ιωάννης Μπουτίνης
Δημήτριος Πότσης
Κώστας Μέξης
Βραβορίτης Αγγή
Παπακώστα Ελένη
Φωτόπουλος Ελευθέριος

Χειρόγραφα που δημοσιεύονται ή όχι, δεν επιστρέφονται.

Οι ενυπόγραφες συνεργασίες εκφράζουν τις απόψεις εκείνων που υπογράφουν.

Όταν βλέπεις πως ένας ένας από τους καλούς εκείνους χωριανούς που αποτελούσαν το πολύτιμο κομμάτι στο χωριό μιας ολάκερης ζωής που κάποτε κυριαρχούσε η αρχοντιά και έσφυζε από ζωντάνια, φεύγουν για πάντα τότε αλήθεια μελαγχολείς και σφίγγεται η καρδιά σου.

Αυτές τις συγκινήσεις και αυτά τα δυνατά συναισθήματα νοιώθουμε κάθε φορά που ο ήχος της καμπάνας του χωριού μας σκορπίζει το μήνυμα του πένθους.

Έτσι και αυτή την φορά ο θάνατος της Αγλαΐας Μπέτζιου στην Αμερική έφερε πίκρα στους χωριανούς.

Η Αγλαΐα Μπέτζιου έζησε τα πιο πολλά της χρόνια στο χωριό γι' αυτό και η αγάπη της γι' αυτό ήταν τέτοια που όσο την κρατούσαν οι δυνάμεις της ερχόταν τα καλοκαίρια.

Προσπαθούσε κάθε χρόνο όλο και να βγάζει δουλειές. Μια επισκευάζει την στέγη του σπιτιού, την άλλη έφτιαχνε την αυλή ή θα έπλενε τη στέρνα όλο και κάποια δικαιολογία θα είχε για να πραγματοποιήσει το ταξίδι της. Τις δε ώρες της ξεκούρασης την έβρισκες στο πεζούλι της εξώπορτας να κουβεντιάζει με κάποια χωριανή για την περασμένη ζωή τους. Καλοσυνάτη, απλή, καταδεχτική και πάντα προσγειωμένη η θεία Αγλαΐα

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΔΟΛΙΩΤΙΣΑΣ

ΑΓΛΑΪΑ ΜΠΕΤΖΙΟΥ

τόσο που ούτε τα πολλά της χρόνια που ζούσε στην Αμερική μπόρεσαν να της αλλοιώσουν τον καλοκάγαθο χαρακτήρα της. Είχε μείνει αυτή που γνωρίζαμε από μικρά παιδιά της γειτονιάς που ζούσαμε.

Η θεία Αγλαΐα ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος, και μια πολύ καλή χωριανή που τιμούσε το χωριό. Η καλή της καρδιά και εκείνο το γλυκό της χαμόγελο ήταν κάτι που την έκανε να ξεχωρίζει και να την αγαπάς περισσότερο.

Αυτή την στιγμή θυμάμαι κάποιο περιστατικό με συνομιλήτη τον αείμνηστο Θανάπουλο.

Η θεία Αγλαΐα ερχόταν να τηλεφωνήσει πιθανόν αν θυμάμαι καλά για να κλείσει την ημερομηνία που θα έφευγε για την Αμερική. Ο πάντα γελαστός και εγκάρδιος Θανάπουλος της μίλησε με μεγάλη χαρά λόγω της

φύσης του χαρακτήρα του αλλά και λόγω της κουμπαριάς που τους συνέδεε.

Αφού είπαν τα τυπικά, τι κάνεις, πως είσαι, η θεία Αγλαΐα του είπε ότι σε δυο ημέρες θα έφευγε για την Αμερική.

Ο Θανάπουλος σήκωσε τα γυαλιά του και έκπληκτος της είπε:

— «Τι λες βρε κουμπάρα, κάτσε λίγο ακόμη, ο καιρός είναι καλός ακόμη».

Τότε η θεία Αγλαΐα με χαμόγελο, χωρίς καν να πολυσκεφθεί του απάντησε:

— «Καημένη κουμπάρε, είσαι πατέρας, δεν είσαι μάνα για να με καταλάβεις, μου πόνεσε για τα παιδιά μου».

Ήταν κάτι που μου είχε κάνει εντύπωση τότε και στην πορεία της ζωής μου κατάλαβα την αξία των λόγων της μάνας.

Τα λόγια της θείας Αγλαΐας

αντιπροσωπεύουν την μάνα και μάλιστα την καλή, σεμνή και στοργική μάνα των τεσσάρων παιδιών της που τα ανάθρεψε σωστά και πάλεψε για να τα μεγαλώσει. Η τύχη την αξίωσε να τα χαρεί ως τα τελευταία της και να τα δει όλα να διατρέχουν και να μεγαλουργούν στην ζωή τους τόσο, που έκαναν την ίδια σιωπηλά να νοιώθει μεγάλη ικανοποίηση για τους κόπους της και το χωριό περήφανο για τους Δολιώτες.

Ας είναι αιωνία η μνήμη σου αξέχαστη θεία Αγλαΐα και ελαφρύ το χώμα της Αμερικής που σε σκέπασε.

Το χωριό που εσύ αγάπησες και οι χωριανοί που σε αγάπησαν θα σε θυμόμαστε πάντα και πιστεύουμε πως ο θάνατος για σένα θα είναι μια νέα ζωή που θα ανεβάσει την χριστιανική σου ψυχή σε πιο ψηλό σκαλί εκεί που υπάρχει η πραγματική ευτυχία και χαρά που σου ταίριαζε.

Δολιώτισσα

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Εξάρχου Πηνελόπη στη μνήμη του συζύγου της 5.000 δρχ.
2. Από κληροδότημα Νικολάου Καρακώστα 5.000 δρχ.
3. Λιόλιος Ιωάννης εις μνήμη Κατίνας Δημητρίου Ζωΐδη 10.000 δρχ.
4. Λατσούνας Παναγιώτης εις μνήμη των γονέων του 15.000 δρχ.

ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΛΟΥ»

- Παπαδημητρίου Δ. Γεώργιος 5.000
- Μπακόλα Μαγδαλινή 5.000
- Τοπάλη Όλγα 5.000
- Δάλλα Αικατερίνη 15.000
- Παπαϊωάννου Απόστολος 25.000
- Πότσης Δημήτριος 10.000
- Αναστασίου Αγλαΐα 5.000
- Λάζος Ιωάννης 10.000
- Μποτίνης Θωμάς 5.000
- Ράπτης Χριστόφορος (\$500) 117.279
- Λιόλιος Ιωάννης (Εις μνήμη γονέων του Παναγιώτη-Λεονώρας και του αδελφού του Γεωργίου) 100.000
- Μέξη Ελένη 10.000
- Μποντίνης Ιωάννης 25.000
- Νάστος Γεώργιος 25.000
- Κωσταρά Έλλη 25.000
- Τζιόβας Τάκης 20.000
- Μέξης Κώστας 25.000
- Μποντίνης Γεώργιος 20.000
- Κουτσουμπίνα Ντίνα 15.000
- Φωτόπουλος Ελευθέριος 10.000
- Ζωΐδου Μαίρη 25.000
- Κούρος Πάνος 10.000
- Βραβορίτη Αγνή 25.000

ΠΕΘΑΝΕ ΛΑΔΙ ΣΤΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

	Δρχ.
• Ηρακλής Βραβορίτης	2.000
• Δερμιτζάκης Ιωάννης	5.000
• Ξεσφίγγης Ιωάννης	5.000
• Βελόκας Χριστόφορος	5.000
• Κουβαράς Ιωάννης	5.000
• Πήλη Λευκοθέα	3.000
• Παπαϊωάννου Απόστολος	5.000
• Μπακόλας Κωνσταντίνος	4.000
• Σιούλας Παναγιώτης	3.000
• Παπαδημητρίου Δ. Γεώργιος	5.000
• Αναστασίου Αγλαΐα	3.000
• Αναστασίου Κώστας	3.000
• Ξυνόγαλος Ιωάννης	3.000
• Κουβάτση Ευρίκλεια	5.000
• Λατσούνας Παναγιώτης	5.000
• Ζωΐδης Βασίλειος	3.000
• Ανώνυμη κυρία	5.000
• Παγούνης Σπυρίδων	4.000
• Κόκωτας Παναγιώτης	3.000
• Διαμαντόπουλος	3.000
• Αναστασίου Αγλαΐα σε μνήμη του συζύγου της Δημητρίου, των γονέων της και του αδελφού της Βασιλείου	10.000

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Πέθανε το Γενάρη στη Λάρισα η Ελένη Φούκου και κηδεύτηκε στη Λάρισα.
Η εφημερίδα μας εκφράζει τα συλλυπητήρια στους δικούς της.
- Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αμερική η Αγλαΐα Μπέτζιου.
Η εφημερίδα μας εκφράζει τα συλλυπητήρια στους δικούς της.
- Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα η Ουρανία Νάστου.
Η εφημερίδα μας εκφράζει τα συλλυπητήρια στους δικούς της.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Στη γιαγιά τη Φούκαινα που πέθανε στη Λάρισα νάναι ελαφρή, σαν πούπουλο το χώμα που τη σκέπασε, και στον παπού μας θερμά συλλυπητήρια.

Αγαθή Χρ. Φούκου,
Νικόλαος Χρ. Φούκος,
Βασιλική Κατσιλέρη

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

• Συνέχεια από την 1η σελίδα

ματοχυσίες και τα κάθε είδους εγκλήματα πάνω σε τούτη τη γη, μαρτυρούν ότι πήραμε λάθος δρόμο. Και ενώ η ανησυχία για το τέρμα τούτου του δρόμου βαραίνει κάθε μέρα και περισσότερο την ψυχή όλης της Οικουμένης ξεχνάμε ΚΑΠΟΙΟΝ που εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια διεκήρυξε κάτι τόσο πολύ απλό: «ΕΓΩ ΕΙΜΙ Η ΟΔΟΣ»!

Εδώ είναι ο δρόμος ο σωστός μας λέγει. Να η ωραία πορεία της ΕΙΡΗΝΗΣ της ΑΓΑΠΗΣ και της ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ! Εσείς που πάτε αλλού! Να ο δρόμος του ωραιότερου αγώνα της σωστής πορείας που

οδηγεί στην πραγματική ειρήνη και στη νίκη.

Άνθρωποι, αδελφοί όλης της γης. Τώρα που έφυγε ο παλιός χρόνος και ο καινούριος ανατέλλει ας πάρουμε στα χέρια μας όλους μας την πυξίδα και ας προχωρήσουμε στην αυτήν την καινούργια πορεία και δείτε ότι θα λυθούν όλα τα προβλήματα της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της ισότητας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της παγκόσμιας ειρήνης. Μία και μοναδική ναίη πορεία και η οδός με κεντρικό άξονα τον Σταυρό και την θυσία έκαμε ο Χριστός για μας τους θρώπους.

Ας χαράξουμε τώρα στην καρδιά του χρόνου την καινούργια και δική μας πορεία και θα φτάσουμε στο τέρμα νικητές, νάστε σίγουροι.